

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) M. E.**, a jejich nezletilých dětí **b) nezl. F. E.**, **c) nezl. B. A. E.**, **d) nezl. Z. A. E.**, **e) nezl. D. C. E.**, žalobci b) – e) zastoupeni žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, všichni zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2013, č. j. OAM-154/ZA-ZA06-P05-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 6. 2014, č. j. 28 Az 23/2013 – 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobců, JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátovi se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **15 367 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2013, č. j. OAM-154/ZA-ZA06-P05-2011 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádostech stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany tak, že se jim mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

I. Vymezení věci

[2] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné stručně připomenout dosavadní vývoj v právě posuzované věci. Z předloženého správního spisu lze zjistit, že stěžovatelka a) podala dne 9. 1. 2008 svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný o této žádosti rozhodl tak, že mezinárodní ochranu neudělil. Stěžovatelka a) poté požádala o mezinárodní ochranu ještě čtyřikrát a to dne 12. 5. 2009, 17. 9. 2009, 25. 3. 2010 a 14. 4. 2010. Všechna tato řízení skončila jejich zastavením z důvodu nepřijatelnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu [§ 10a písm. e) zákona o azylu]. Počínaje třetí žádostí o mezinárodní ochranu stěžovatelka a) žádala o mezinárodní ochranu rovněž jménem svých nezletilých dětí.

[3] V rámci nyní posuzované žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatelka a) uvedla, že po návratu z České republiky do země původu v roce 2010 neměla žádné problémy při kontrole na letišti. Přicestovali do vesnice, kde bydlel její tchán s tím, že i ona s manželem tam měli svůj dům. Zpět do České republiky se rozhodli vrátit poté, kdy manžela navštívil starosta v doprovodu vojenské policie. Manžel je hrdý Kurd a v důsledku toho měl politické problémy. Dostali strach z uvěznění a z toho důvodu odjeli do České republiky. Stěžovatelka a) nechtěla rozbít rodinu a proto manžela následovala. Zároveň připustila, že se v Turecku měli po ekonomické stránce dobře.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku poukázal na to, že stěžovatelka a) své problémy a případné potíže nezletilých dětí dávala do přímé souvislosti s potížemi svého manžela, které přiměly celou rodinu k odchodu. Příběh manžela stěžovatelky a) vyhodnotil krajský soud ve shodě se žalovaným jako nevěrohodný a z tohoto důvodu se ztotožnil se závěrem žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany [žaloba manžela byla u krajského soudu vedena pod sp. zn. 28 Az 24/2013]. Krajský soud dále uvedl, že si je vědom dlouhotrvajících potíží kurdské menšiny v Turecku, nicméně pouze příslušnost k této menšině sama o sobě bez dalšího nezakládá možnost přijmout závěr o pronásledování těchto osob. O správnosti rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu proto neměl krajský soud žádné pochybnosti. Skutečnosti umožňující vydat kladné rozhodnutí ve vztahu k § 13 zákona o azylu nebyly v řízení zjištěny.

[5] Ve vztahu k humanitárnímu azylu dle § 14 zákona o azylu krajský soud k žalobní námitce uvedl, že stěžovatelka a) sama vyzdvihovala klidný a ekonomicky dostatečný život své rodiny v Turecku. Sama zmínila, že při návratu v roce 2010 byla její rodina vřele přivítána tchámem a ostatními členy „širší rodiny“ a žádnou nouzi netrpěli. Z těchto postojů je evidentní, že v případě návratu stěžovatelům žádná nouze nehrozí a mohou se, stejně jako v minulosti, spolehnout na pomoc rodiny. Zdravotní problémy tvrzeny nebyly. Správní orgán tak neměl k dispozici žádné skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení humanitárního azylu. Důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu krajský soud rovněž neshledal.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelé kasační stížností. Namítají, že se žalovaný i krajský soud nedůsledně zabývali důvody jejich ohrožení pro případ nutnosti návratu do země původu.

[7] Žalovaný ani soud nezohlednili skutečnost, že manžel stěžovatelky a) je v zemi původu pronásledován pro své politické názory, byl odsouzen k trestu odnětí svobody, je aktivním členem strany DTP a osobou hrdě se hlásící ke kurdské národnosti. V Turecku nejsou Kurdům přiznávána základní práva, jsou potírány jejich veškeré politické aktivity a jsou pronásledováni. Ke zjištění skutečného stavu věci bylo třeba hodnotit i důkazy z azylového řízení manžela stěžovatelky a). Soud si závěry správního orgánu ohledně nevěrohodnosti azylového příběhu manžela stěžovatelky a) se souhlasnou poznámkou osvojil, sám však důkazy nehodnotil. Z tohoto důvodu považují stěžovatelé napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[8] Nadto byla tvrzení stěžovatelky a) a jejího manžela označena žalovaným a následně i soudem za nevěrohodná a nebylo k nim přihlédnuto, aniž by namítané skutečnosti byly jakýmkoli způsobem vyvráceny (k tomuto stěžovatelé odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, kde bylo uvedeno následující: „*Pokud je byt' jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí*

pokračování

žadatel, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu“).

[9] Dále stěžovatelé namítají, že měl žalovaný a soud posoudit, zda v případě návratu nezletilým stěžovatelům nehrozí nebezpečí pronásledování pro názory a postoje manžela stěžovatelky a), který byl pro ně odsouzen a musel uprchnout.

[10] V kasační stížnosti je dále uvedeno, že stěžovatelka a) vyčítala žalovanému, že se nedostatečně zabýval postavením Kurdů v Turecku, kde jsou Kurdové utlačováni a ponižováni samotnými úřady, policií a armádou a stávají se obětmi diskriminace. Dále jako matka čtyř nezletilých dětí vyjádřila největší nesouhlas s neudělením azylu z humanitárních důvodů.

[11] Závěrem stěžovatelé poukazují na to, že soud na str. 7 napadeného rozsudku uvedl, že se „*nezotožnil s touto částí výroku rozhodnutí, která se vztahuje k ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, tedy k otázce návratu žalobkyně a nezř. dětí do Turecka.*“ Následně však žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[12] Navrhují, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že k námitkám směřujícím proti jeho postupu se již plně vyjádřil jak ve vyjádření k žalobě, tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které odkazuje. Stěžovatelka a) několikrát v průběhu řízení uvedla, že ona sama nikdy nebyla ve vlasti politicky aktivní a neměla žádné potíže se státními orgány. Její nezletilé děti taktéž nebyly pronásledovány.

[14] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[17] Soud nespatřuje v namítaných skutečnostech přesah vlastních zájmů stěžovatelů, a to v mezích vytyčených výše citovaným usnesením prvního senátu.

[18] Soud se neztotožnil s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Krajský soud na str. 2 napadeného rozsudku odkázal na řízení ve věci sp. zn. 28 Az 24/2013, vedené ve věci žaloby manžela stěžovatelky a), a uvedl, že jeho příběh vyhodnotil, stejně jako správní orgán, nevěrohodným. Je tedy zřejmé, že důkazy z azylového řízení manžela stěžovatelky a) [O. E.] krajský soud hodnotil v řízení vedeném pod sp. zn. 28 Az 24/2013, tedy v

řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2013, č. j. OAM-155/ZA-ZA06-P05-2011. Ze závěrů, ke kterým krajský soud dospěl v tomto řízení, následně vycházel i v napadeném rozsudku.

[19] Stěžovatelé odvozovali své azylové důvody od manžela stěžovatelky a), resp. otce nezletilých stěžovatelů (mířili tedy na udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu, resp. doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu). Jak již bylo uvedeno výše, jeho azylový příběh shledal žalovaný (rozhodnutí ze dne 30. 10. 2013, č. j. OAM-155/ZA-ZA06-P05-2011) a následně i krajský soud (rozsudek ze dne 18. 6. 2014, č. j. 28 Az 24/2013 – 54) jako nevěrohodný. Kasační stížnost manžela stěžovatelky a) proti uvedenému rozsudku krajského soudu byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením ze dne 31. 3. 2015, č. j. 8 Azs 123/2014 – 60. Předmětem přezkumu nynějšího řízení není rozhodnutí žalovaného, ani rozsudek krajského soudu týkající se manžela stěžovatelky a). Soud se tedy nemůže zabývat tím, zda žalovaný či krajský soud ve vztahu k manželovi stěžovatelky a) zohlednili veškeré relevantní skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 – 81). Stejně tak se soud nemohl zabývat tím, zda byly manželem stěžovatelky a) tvrzené skutečnosti hodnověrným způsobem vyvráceny a zda tedy krajský soud či žalovaný v uvedených rozhodnutích nepostupovali v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Azs 66/2008.

[20] Ve vztahu rozsudku ve věci sp. zn. 5 Azs 66/2008 k nynějšímu řízení, je nutno konstatovat, že není pravdou, že by v rozhodnutí žalovaného či v napadeném rozsudku byla shledána některá tvrzení stěžovatelky a) jako nevěrohodná. Nevěrohodným byl shledán azylový příběh manžela stěžovatelky a) [viz výše].

[21] K námitce, že se žalovaný i krajský soud nedostatečně zabývali možným ohrožením stěžovatelů v případě návratu do země původu, resp. že měli posoudit, zda nezletilým stěžovatelům nehrozí pronásledování pro názory a postoje jejich otce, soud uvádí, že tímto se žalovaný podrobně zabýval na str. 6 a 9 napadeného rozhodnutí. Krajský soud pak závěry žalovaného přezkoumal na str. 6 a 8 napadeného rozsudku.

[22] Stěžovatelé v kasační stížnosti dále poukazují na to, že stěžovatelka a) vyčítala žalovanému, že se nedostatečně zabýval postavením Kurdů v Turecku, a že vyjádřila největší nesouhlas s neudělením azylu z humanitárních důvodů. Námitkou týkající se postavení Kurdů v Turecku se krajský soud zabýval na straně 6 napadeného rozsudku, kde uvedl následující: „Krajský soud si je vědom dlouhotrvajících potíží kurdské menšiny v Turecku, nicméně pouze tato skutečnost, tzn. příslušnost k této menšině, sama o sobě bez dalšího nezakládá možnost přijmout závěr o pronásledování těchto osob, jak lze vysledovat z informací o Turecku, které jsou součástí správního spisu. Především však v konkrétním případě žalobkyně nelze pominout, že tato opakovaně označila ekonomickou situaci své rodiny za velmi dobrou, problémy se státními orgány popřela a z Turecka odešla výlučně proto, aby zachovala rodinu.“ S těmito závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Stěžovatelé ostatně ani neuvádějí, v čem jsou tyto závěry nedostatečné či nesprávné.

[23] Humanitárním azylem se krajský soud zabýval na str. 6 - 7 napadeného rozsudku (srov. shrnutí v odstavci 5 tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že žalovaný neměl k dispozici žádné relevantní skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení humanitárního azylu. Stěžovatelé v kasační stížnosti opět neuvádějí, v čem jsou závěry krajského soudu nesprávné či nedostatečné.

[24] K citaci na str. 7 napadeného rozsudku, kde krajský soud uvedl, že se „neztotožnil s tou částí výroku rozhodnutí, která se vztahuje k ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, tedy k otázce návratu žalobkyně

pokračování

a nezř. dětí do Turecka“, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o zjevnou chybu v psaní. Správně mělo být uvedeno, že se krajský soud s uvedenou částí výroku rozhodnutí žalovaného ztotožnil, jak je zřejmé dále z odůvodnění napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[27] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatelů, který jim byl soudem ustanoven k ochraně jejich práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce JUDr. Ing. Jiří Špelda, advokát se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, učinil ve věci jeden společný úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Zástupci tak náleží odměna ve výši 12 400 Kč. Podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží zástupci navrhovatelů i náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celková částka odměny za zastupování tak činí 12 700 Kč. S ohledem na skutečnost, že JUDr. Ing. Jiří Špelda je plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 2 667 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 15 367 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu